

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

65. In eodem Festo unica, documenta aliquot ex præcedenti doctrina.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

Origenes homil. in Genes. Si caro, cuius personam gerit, ismael spiritus blandiatur, & ille cerebrosis deceptioibus cum eo agat, voluptate illiciat & molliat; huiusmodi ludus Sara displicet, & persequitur. Tu ergo non illam solum persequutionem putes, quando favore gentiliū ad immolandum idolis cogeris: sed si forte caro libidinis alludat illecebra, si Sara, hoc est virtutis es filius, velut persequutionem maximam fuge. Sic si iniustitia blandiatur, ut non reatum iudicium feras, sub specie ludi blandam persequutionem pateris. Sic & in aliis vitiis, inquit Origenes, beati & qui hanc persequutionem patiuntur, sed evincunt; adhaerentes firmiter iustitiæ, & gratiæ divini; non obstat quæcumque, vicioforum passionem infestatione.

Non est necesse hic exempla subijcere, cum & Apostoli, & innumeri Martyres, Confessores, Virgines, alique electi Dei non aliud clament (securo vitam, labores, tribulationes interiores & exterioris inspicias) quam nulli contingere beatitudinem, nisi patiendo tribulationem & persequutionem: calcandoque per patientiam, adversa sæculi, securam esse viam regni.

LECT. 64.

DE EODEM FESTO.

Documenta aliquot ex precedenti doctrina.

2. Documentum, de octonario numero

Primum documentum est, numerum hunc octonarium beatitudinem mysticum esse: unde & eius mysterium variè explicant SS. Patres, ut videre est apud Augustinum & Ambrosium. Paucis mysteria hic contenta edisseramus.

1. Esse gradus in templum. Ezech. 40.

Dicamus primò, has octo beatitudines rectè designari per octo illos gradus, quibus apud Ezechielem describitur esse accessus in spirituale & mysticum templum, quod ibi mensuratur. Figura autem erat templi æterni, in quo laudabitur Deus, videtur & amabitur in sæcula sæculorum. Per hos ergo gradus ministratur nobis introitus in illud templum; per humilitatem scilicet, & mansuetudinem; per penitentiam luctum, & esuriam sitimque gratiæ divini, per misericordiam & cordis mundiciem, pacem & patientiam. Et hi quidem gradus singuli ascendendi sunt cum gaudio, nullus prætermittendus. Vnde B. Petrus Damiani hac de re agens, sic monet: *Cantica canticum graduum, & gradatim ascende, nec propro salu aliquem prætermittas.* Has beatitudines vocat ipse canticum graduum novi Testamenti, in veteri non auditum, cum læticia decantandum à filiis Sior.

2. Esse scalam Iacob

Dicamus secundò, has octo beatitudines constituere scalam Iacob, cuius summitati innixus est Dominus, ascendentes angelico adiuvans ministerio, tandemque complectens, & in cælum introducens. Huius scaliæ duo fulcra sunt, Fides & Spes, quia reliquæ virtutes hic commendatæ illis inniuntur, tanquam gradus scaliæ suis fulcris. E contra, vitia his beatitudinibus opposita & contra-

ria, constituunt scalam Esau, qua, pertrahente demonum impio ministerio, homines descendunt in infernum cum maledictione, ut statim dicemus.

Dicamus tertio, has esse vias quas aperuit nobis Dominus, ut in terram promissionis pertingamus, in terram, & in medio mari huius sæculi per siccam ambulamus, tanquam veri Israelitæ, domus Egyptii fluctibus involvatur, & pereunt. An non audis in cantico Moysis decantari: *Submersi sunt quasi plumbam in aquis vehementibus. Filii autem Israel ambulaverunt per siccam in medio eius?* O felices Filii Dei, qui medio maris huius undosi per vias quas aperuit Christus, ambulant! Fluctibus divitiarum obruantur sæculi huius amatores; O infelices! Per siccam ambulant pauperes spiritus, sæculi contemptores; O beati! Fluctibus inanis lætitiæ & corporis voluptatis emerguntur libidinosi; O infelices! Per siccam ambulabant lugentes, & mundi corde: O beati! Sic de cæteris.

Dicamus quarto, has octo beatitudines esse octo chordas oris Christi, tanquam suavissimæ citariæ, & maxime sonore, à qua dependet tota musica cæli, & sapientia Dei. Audi Rupertum explicantem cap. 5. Matth. *Cecinit canticum beatitudinum cythara gloriosa cythara sonora & dulcis, cui nota erat & esset ista musica Patris, universa sapientia Dei. Olla chordis antiquis cythara fiebant, & quoque primam eadem voce sonabat per octavam. Quia septem tantum sunt discrimina vocum, & octava vox eadem que prima est, quod Masice non est incognitum. Sic in ista beatitudinum cantilena, que prima, eadem octava sententia est: Quoniam ipsorum est regnum: & aliorum. Hæc ille. Felix qui cum Christo potest hoc canticum canere, voce, corde, opere, & per vocem octavam ad cælestis harmoniæ penitentem suavitatem pervenire. Felix, qui ad resurrectionis octavam in æternitate potest peringere post circumcilionem cordis in tempore.*

Secundum documentum est, æternam quidem mundi beatitudinem in rebus quibusdam externis collocari, in opibus, honore, prosperitate, voluptate: Christianam beatitudinem internam esse, & consistere in humilitate & sæculi contemptu, in mansuetudine, in cordis munditia & misericordia, in iustu & persequutionum tolerantia. Quapropter S. August. de hoc Domini sermone agens c. 5. dicit: *Animadvertat quisquis delicias huius sæculi & facultates rerum temporalium quærit, in nomine Christiano intrinsecus est beatus adinam nostram, sicut de anima Ecclesiastica ore prophetico dicitur: Omnis gloria filia Regis ab intus. Nam extrinsecus maledicta, persequutiones que permittuntur, de quibus tamen magna merces est in cælis.*

De hac re sic quondam allocutus est Dominus S. Terefam: *Existimasne, & filia, meritum consistere in fruendo? Imò patim consistit in patiendo. Non est audi-*

4. Esse in quo Christiana beatitudo consistit.

2. Documentum, in quo Christiana beatitudo consistit.

quoniam semel, quod S. Paulus gaudio celesti fruitur
 sit; sed multiplices eius passiones frequenter audisti.
 Tu quoque vides totam vitam meam tolerantia &
 passione acerba plenam; nec nisi semel sit mentio de
 gaudio meo, in monte Thabor. Dum Matrem meam
 interius brachii me complectentem, non existimes
 exinde ei semper gaudium habuisse sine dolore; nam ex
 eo tempore quo eam allocutus est Simon de gladio an-
 nimam eius perussuro, lucem percepit à Patre meo,
 qua semper inuebat eam que passuram eram. Viri
 quoque sancti in deserto, spiritu Dei ducti, magni se-
 penitentis affligebant; multaque prelia contra Sata-
 nam & concupiscentiam non sine amaritudine pasce-
 bantur, saepe diu dilata consolatione. Crede, o filia,
 hunc plus à Patre amari, cui grauius imponit labo-
 res, & amorem tribuit correspondentem. Si quomo-
 do hunc amorem magis erga se possum ostendere, quã
 volendo prote, quod volui pro me? Inuere hæc vul-
 nera & dolores, ad eorum acerbitatem cui nunquam
 pertingens cruciatus. Si eodem Terça ocellus di-
 cebat et cetero sibi haud opus esse ulterius vivere, nisi
 ad patendum pro Deo. Unde & illud saepe repe-
 bat, hæc peque à Domino petebat. *AVT MORI, AVT
 PATI.* Orabat, ut Deus nullum ei indulgeret diem
 à dolore vacuum. Quodam sancta invidia & a-
 mulatione ferebatur, erga Sanctos qui ampliores pro
 Domino cruciatus & labores perpessi fuerant. Do-
 cebat quoque continuo filias suas nullum aliud iter
 ad beatitudinem reperiri, nisi quod Sponsus earum
 Iesus Crucifixus prius inuerat, per cruce & pas-
 siones; imò in tolerantia earum veram beatitudi-
 nem consistere.

*3. Has bea-
 titudines
 esse symbo-
 la filiorum
 Dei.*

Tertium documentum est; has beatitudines esse
 insignia filiorum Dei, quibus distinguuntur à filiis
 sæculi, esseque symbola quibus discernuntur electi
 à reprobis. Quisquis ergo vult seire an de numero
 electorum censendus sit; diligenter attendat, an
 cordis humilitatem & paupertatem sive contem-
 ptum rerum terrenarum in se reperiat. Sicut enim
 superbia vexillum est, sub quo militant filii diabo-
 li; sic & humilitas & paupertas spiritus primum
 Tabarum est, sub quo militant filii Dei. Attendat
 quoque, an humilitati adiuncta sit mansuetudo,
 cordisque compunctio. Attendat etiam, an verum
 salutaris desiderium simulque esurietis & sitis iustitiæ
 animum extimulens suum; sciatque verissimum
 esse illud Bernardi: Nullam presentia Dei testimo-
 nium verius, quam desiderium gratia amplioris, Vi-
 terius attendat, an purgatum cor & mundum ha-
 beat, ut ad spirare possit ad visionem filii Dei pro-
 missam; nihil enim coinquatum intrare poterit
 regnum Cælorum; illic quisquis pretendit, necesse
 est ut sic innocens manibus, & mundo corde. Deniq;
 consideret, an misericordia & pax sibi obveniet in
 interiori suo tabernaculo; maximè autem, an in pa-
 tientia possideat animam suam, illaque palmas, se-
 rat in tribulationibus. Nam quondam S. Gertrudi
 Dominus dixit: Tribulatio est quidam annulus pre-
 siosus, quo mihi animas despondeo. Illa autem si pa-

tientiam coniunctam habet, quasi per gemmam
 preciosam & lucidissimam adornatur. Hanc gem-
 mam qui intus in anima sua repererit, non dubitet
 se electorum numero accensendum.

Huc referri potest, quod electi à SS. Patribus vo-
 cantur *Filii Columbae*. Cur Filii Columbae, nisi quia filii colum-
 bae sunt Ecclesie, quam Christus Columbam suã be-
 immaculatam & perfectam nuncupat? Propter has
 autem beatitudines Columba est, & quidem per-
 fecta, & immaculata. Est enim Ecclesia velut Col-
 umba humilis & candida; mitis & munda; sitit
 que aquas puras. Gestat in ore olivarum (ut
 columba Noe) symbolum pacis & misericordiae.
 Luctum quoque habet & gemitum pro cantu. Deni-
 que, persecutionem patitur ab accipitre, & à
 possessore columbarum, nec novit ulcisci, aut ira-
 sci, sed tolerare. Hæc omnia signa sunt animæ ele-
 ctæ, & beatitudinem donis adornatæ. O quam felices,
 qui propter hæc vocari possunt *Filii Columbae!*

Quartum documentum est, non nisi maledictio. 4. *Ho ma-
 nem & infelicitatem, vae, & æternum vae his con-
 leditiones* tingere, qui vitam ducunt illis beatitudinibus pla-
 impiorum. nã adversam. Explicemus hoc in particulari per
 singulas beatitudines discurrendo brevier.

1. Si beati sunt pauperes spiritu, hoc est terrena. *Superbo-
 contententes,* animoque humiles, ipsorumque si ram. & di-
 asseritur esse regnum cælorum. Vae, & iterum vae, vitam hu-
 inflatis spiritus superbiæ, qui cum militent sub ve-
 ius sæculi, xillo & Rege reprobo, non nisi ipsius regnum in
 inferis constitutum consequi possunt. Væ etiam di-
 vitibus, qui ita terræ affixum cor habent, ut cæli
 obliviscantur: quia in servitute Mammonæ liber-
 tatem animæ, nec in hoc sæculo, nec in futuro con-
 sequentur.

2. Si beati sunt mites, hoc est, benigni; quia nec
 rebelles sunt Deo, nec hominibus, imò verò pro-
 prium iudicium voluntatem, amorem abnegantes,
 divina inspirationi & superiorum monitioni irasci
 conformare student, quasi lutum forent in manu fi-
 guli ad omnem formam pietatis suscipiendam. Si-
 inquam, hi beati sunt, quasi columbae sine felle &
 veneno: Vae, & iterum vae, his qui cervicosi sunt;
 Deo & hominibus rebelles; in propria opinione
 oblinati proprii iudicii & voluntatis sectatores;
 denique erga proximum vindicativi, felique & ven-
 nenum jugiter foventes.

3. Si beati sunt qui lugent, tum peccata sua ex
 spiritu penitentia, tum peccata aliorum ex zelo & *quærens
 charitate,* denique & miseras incurstantes in hac la-
 chrymarum valle: Vae illis qui non attendunt ad i-
 sta, respicientes in vanitates, & insanias falsas, con-
 solationem non nisi terrenam quaerentes, gaudentes
 ad sonitum organi & cytharæ, ducentes in bonis dies
 suos. Hi enim nihil minus cogitantes, in puncto ad
 inferna descendunt. O punctum, infelix punctum lin-
 æternam animam illam pungit, quæ brevis tempo-
 ris compunctioem non agnovit.

4. Si beati sunt qui esuriunt & sitiunt iusticiam, *in his
 sive qui magno desiderio feruntur acquirendæ*

vel augendæ divitiarum gratiæ; quia norunt quantum & quale sit illud Dei donum: Væ illis qui nullo salutaris suæ desiderio feruntur, ideoque in suis peccatis quasi in facibus infixi hærent. Nihil peccatum peccatum morale, nesciunt donum Dei gratiam Spiritus S. non experiuntur rerum celestium faporem; sique nullam illarum, vel sitim vel esuriam patiuntur. O infelices, & in hoc sæculo, & in futuro!

5. Immiseri-
cordiam.

Si beati misericordes, ex affectu charitatis compatiens indigis, onera calamitosorum portant, opera, opibus, consilio auxiliantes quibus possunt: Væ illis qui nullam gerunt afflictorum curam, quasi eos res non tangeret, quasi egei membra non forent Christi: immo afflictis dant afflictionem, vel verbis acerbioribus, vel etiam oppressione & conculcatione, lacrymas eis excutientes. An putas his misericordiam à Domino consequi posse, qui planè fuerunt immiseriordes? Audi S. Gregor. Nyss. in hom. de his beatorum inibus, de divite erga Lazarum immisericoe differente: dives delictis affluens mendici ad vestibulum afflicti miseris non est. Ideo misericordiam sibi prescidi, misericordia implorata non exauditus. Non quod una garsa de Paradisi fonte dempra damnosa esset; sed quia misericordia stilla commiseri cum inhumanitate non potest.

6. Immundorum.

Si beati sunt mundi corde, quia his tanquam interius apè dispositis promittitur visio Dei: quid restat immundis corde nisi visio diaboli? Nempè illum visuri sunt; & in sine vitæ ad terram, & post hæc vitam ad perennem punitionem. Neque existimes hanc exigua esse poenam, diaboli intueri deformitatem, quam sibi per peccatum induxit: sicut nec exigua censenda est consolatio, quæ ex intuitu pulchritudinis Angelorum & animarum sanctorum exoritur. Audi quid Dominus hac de re dixerit S. Brigittæ l. 2. revelat. cap. 2. Dum visiones tibi ostenduntur, si videres pulchritudinem sanctarum animarum, vel Angelorum sicuti est, cor tuum præ gaudio sumperetur. Si item videres demonem sicuti est, non posses vi va tam horribilem sustinere visionem. Certis autem spiritualia quasi corporalia, & anima, atq; Angeli apparent tibi in similitudine hominum, quia spiritus tuus adhuc carne impeditur, aliter illa capere non posses. Rursus hac de re dicebat quondam Dominus S. Cathariæ Senensis: Bene meministi, quod cum aliquando tibi in extasi diabolus in propria figura in momento & visu oculi demonstrasset, tu sensibus corporis resistente, potius eligebas per viam ignitam usq; ad diem iudicii in pedibus incedere, quam rursus illum intueri. Et tamen adhuc ignoras quæ sit re ipsa horribilis, quem si raptim vidisti. Tanta autem est pulchritudo etiam infirmi civis regni celestis, ut totius mundi sensibilis pulchritudo in unum collecta illi comparari nullatenus possit; claritas eius longissimè excedit meridianam solis claritatem. Ita referit solius in monil. l. c. 14. O igitur felices mundi corde, qui non solum Deum videbunt, sed & Angelorum &

Beatorum omnium pulchritudinem! O infelices, qui immundo sunt corde, qui Dei æternum privabuntur visione, & diaboli torquebuntur intuitu & societate!

7. Si beati pacifici, illi & illi qui intus in anima pacem fovent cum Deo, & audiunt illum loquentem sibi in corde: Ego sum vita, lux, pax, salus, gaudium, & omne bonum tuum: Loquitur enim Dominus pacem super plebem suam, & super sanctos suos, & in eos qui converruntur ad cor. Si & illi beati, qui pacem exterius servant cum proximo, & alios quoque modo ad pacem reducere conantur, ideoque filii Dei vocare merentur: Væ illis qui turbidam semper alunt animam, tumultuantis conscientie plenam; ita ut nec secum, nec cum Deo pacifici inveniantur. Væ & illis qui cum proximis dissidentes, jugiter alunt radicem amaritudinis sursum germinatam, & odia, detractiones, maledicta aliosque infelices fructus profertem. Si enim pacifici vocantur Filii Dei; hi profecto nonnulli Filii diaboli vocari possunt: quia auctor ipse est omnis dissensionis jam à sæculi exordio: Ille homicida est ab initio, & in veritate non stetit; sed pacem turbavit in celo, in Paradiso, in mundo.

8. Si beati, qui persecutionem patiuntur propter justitiam, quia ipsorum est regnum celorum; ergo væ illis, & æternum væ, qui persecutionem alii iniuste infligunt: quia & Deo, & à creaturis omnibus maledictionem tandem perferentem, dum accipiet armaturam zelus illius, & armabit creaturam adulationem inimicorum, ut loquitur Sapiens. Induet enim pro horace justitiam, & accipiet pro galea justitiam certum, sumet sicutum iuxta pugnabile a quitate; acuet autem duram iram in lanceam, & pugnabit cum illo orbis terrarum contra infensatos. Hoc quidem maximè fiet in extremo die illo decretorio Iudicis æterni, in quo Dei iustitia dominans, & innocuus vindicans, ab omnibus cerneret velut in curru triumphali: sed quandoque id etiam manifestat Deus in hoc sæculo pius ad perfectionem liberans, impios plectens, ipsi creaturis adversus eos justam vindictam exercentibus. Sic flamma ignis justum exercet iudicium, dum absolvit justos pueros persecutionem iniustam patientes, persecutores autem impios incendit & damnat. Hac de re loquitur S. Hilarius: Quanta iustis corporibus reverentia debeat, arbiter ignis agnoscit. Ingesta sibi pabula circumfusis allambit; nihilque sibi licere miratur in corpora castis jejunis & timore Dei consecratis, & presiosum depositum non violat, sed vindicat. Simile fuit iudicium in Leonibus erga Danielelem, quem non attigerunt propter justitiam, sed eius persecutores mox cum furore devorant. De qua re S. Nilus in Ascetico sic differit: Danielelem cum perdidissent homines, servaverunt leones. Quem ex invidiam iniuste damnaverant, leones custodierunt, & iustitiam à qua recesserant homines, declarant, restant ipsi de iniuste damnato iudicium ferentes. Hominis virtus apud homines occasio fuit contentionis, apud feras

7. Discor-
diam.

10. 8.

8. Phosphi-
ganium.

Sap. 1.

Dan. 1.

Hilar. m-
lat. ser. ad
napi.

frat honoris & venerationis. O infelices; quos & ipse condemnauerat & creaturæ, dum alios persequuntur innocuos. O infelix Absalon, persequens Davidem ! In quo illud verum sit, manifestè cernitur: *Conuertetur dolor eius in caput eius, & in verticem ipsius iniquitas eius descendet.* In vertice enim, ubi paternum gestare contendebat diademam, punitur, dum à coma arboris suspensus tenetur, creatura insensibilis iustè vindictam exerceat in iniustum persecutorem. O infelices senes, inveterati dierum malorum, Susannam persequentes propter iustitiam & castitatem ! Quia & ipsi tandem accusante arbore, in crimine deprehenduntur, & plectuntur.

Conclusio. Concludamus tandem hunc de beatitudinibus tractatum, & quandoquidem hæc solæ viæ sint, quibus ad regna cælorum pertingitur ab electis, convertamus vota in cælum ad eum qui has docuit vias; & dicamus: Tu, Domine Iesu Christe, qui Doctor es iustitiæ, & dator gratiæ, auxiliante nobis in hac sæculi via confragosa, & hanc dona gratiam, ut quam verbo & exemplo docuisti, imitari valeamus paupertatem, & terrenarum rerum contemptum, humilitatem & mansuetudinem, ut de terra morientium peringamus ad terram viventium, ad regnum cælorum. Infunde quoque verum luctum, & compunctionem pro peccatis nostris & alienis: Infunde desiderium ardens gratiæ tuæ & amoris, sicim esuriam que æternæ salutis, ut tandem consolationem & futuræ vitæ satietatem accipiamus. Da quoque cordis sectari munditiam, & erga proximos misericordiam, ut te videamus, & coram te misericordiam consequamur misericordibus promissam. Denique, da pacem interiore & exteriori, qua tibi placeamus etiam in mediis persecutionibus, tandemque in patientia perseverantes mercedem adipiscamur, tribulatis & in suam usque cæritatibus apud te repositam.

IN DIE ANIMARVM.

LECT. 67. Sancta & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, &c. 2. Machab. 12.

Pars I. Cur pro defunctis orare sanctum. **Deus, 7.** Rememoranda est historia ex 2. Machabæorum 12. quomodo Dux fortissimus Iudas Machabæus nonnullos ex suis bello perdidit, vindicantem Deo eorum peccatum, quia ex templis idolorum donaria clam sustulerant, quod diserte verum erat, jubente Deo ut capta idola & omnis idolatriæ suppellex comburantur, neq; in ullos domesticos usus convertantur. At illi sub suis tunicis hæc elanculum absconderant: quod deprehensum fuit, dum sepulturæ mandaretur. Interim post orationem qua rogabant, Iudæi commilitones Deum, ut oblivioni traderetur hoc eorum peccatū, hoc est ut perfectè eis deleteretur, misit Iudas Dux

eorum ex collatiâ pecuniâ Ierosolymam duodecim millia drachmas (quæ drachmæ, si Hebræ fuerint, duo millium scutorum aureorum possunt efficere, ajuat quidam) offerrentur pro peccatorum sacrificia, sicq; plenè expiantur. Superponebat istud eorum peccatum (saltem in plerisque) veniale fuisse, fortè ratione exiguæ quantitatis: aut si mortale erat, eos ante mortis articulum poenituisse: Quia piè credendum erat, eos qui ceciderant in bello pro religione suscepto non fuisse impoenitentes in fine vitæ. Vade & dicitur quod *bi cum pietate dormitionem acceperant*; quapropter credentur iuvandi precibus & sacrificiis vivorum.

Ex hac historia, & particulari factò, deducitur hæc conclusio generalis: *Sancta & salubris est cogitatio pro defunctis & exorare, ut à peccatis solvantur.* Quæ conclusio mirè torquet hæreticos, quia clarissimum continet exemplum, & Scripturæ testimonium evidens, pro suffragiis defunctorum. Hæc pronuntiata à Spiritu sancto sententia paulò latius à nobis est explicanda, & rationes afferendæ, cur sancta hæc sit cogitatio, curque salubris tam defunctis, quam vivis orantibus.

Dicamus ergò primò, sanctam esse hanc cogitationem, quia divinæ legi conformis est, quæ misericordiam commendat & præcipit erga iudigos. *Dei con-* Qui autem magis indigent quam defuncti, qui in penis purgatoris detinentur, ubi & gravissimè afflicti sunt; quidem eis afflictio est, in primis ob poenam damni, ex parte visionis divinæ, qua pronuntiarur, ad quam scivari jus tibi competere: ejus certè dilatio gravis omnino eis est, & amara. Deinde ex parte poenæ sensus gravissimus eis cruciatus est: quia poena ignis, qua ibi torquentur, gravior est omni poena huius mundi. Eadem nempe est cum poena qua reprobi torquentur in inferno, solum quod differentia est, quòd hæc sit æterna ista autem tandem finem habeat. An non igitur reprehensione digni sunt qui laurè epulantur, & bibunt vinum in phialis, interim nihil compatiuntur super afflictis in carcere illo durissimo? An non è contra benedictione digni sunt, qui gratiam mortuis non denegant, sed per orationes ac sacrificia, aliaque pietatis opera eos convivii cœlestis participes faciunt?

De sacrificio Agni dum mentio fit, sic dicitur: *Sin minor sit numerus, ut sufficere possit ad vescendū Agnum, assumet vicinum suum qui junctus est domui suæ.* Hoc de Agno legali. Idem dicitur de Agno mystico Eucharistico, quem sacrificamus & sumimus. E quidem plusquam sufficiens est, nec à nobis consumi potest: assumendi ergò sunt vicini, partem illis distribuamus. Qui sunt hi vicini? Certè animæ in purgatorio vicinitatem quandam nobiscum habent, quæ degunt non quidem super terram, sed in ipsa terra, in loco tamen viventibus vicino-ri. Quapropter cum habeant nobiscum charitatis unionem, jure eas assumimus, ut de nostro Agno & sacrificio participant: Quod si vel saltè mica in nobis est charitatis, de micis cadentibus è mensa nostra.

Exod. 10.